

ילדי רונן

אי שם במרחבים ,
יושבת לה נשמה ,
אשר חובתה לחזור אל חיק האלוהים .
היא רננה לי
את חיי ואת תקוותיי ,
בלמסור לה את ייעודה בחיים .
והנה בשלהי לבלוב החיים ,
הגיעה נשמה שחורה
הקלועה בגוף , מכף הקלע
והרחיקה בין היעדים .
טמאה את טוהר ותום הנשמה ,
בפיתוייה המבחילים והמטעים .
חמסה את נשמת , רונן ,
עד אשר אבדו חייו וחיי האחרים .
הרסה וזיהמה את כל היעדים .
אוייה אלוהי ואלופי
מדוע אנו סומים
ולא רואים את ,
הזוהמה שבאחרים .

כתבה וערכה
אילנה לב-ארי